

Sygnatura akt II Ca 2138/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Serafin – Tabor
-----------------	-------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko G. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od punktów I i III wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie

z dnia 17 czerwca 2014 roku, sygnatura akt I C 694/13/K

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie III kwotę 188,91 zł (sto osiemdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) zastępuje kwotą 163,41 zł (sto sześćdziesiąt trzy złote czterdzieści jeden groszy);
2. w pozostałym zakresie apelację oddala;
3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie na rzecz radcy prawnego W. K. kwotę 110,70 zł (sto dziesięć złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za pełnienie w postępowaniu odwoławczym funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, przy czym kwotę tę przejmuje na rachunek Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie.

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II Instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Akceptując ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmując je za podstawę rozstrzygnięcia apelacyjnego Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja była zasadna jedynie w niewielkim zakresie odnoszącym się do rozstrzygnięcia o kosztach procesu. W zakresie rozstrzygnięcia co do meritum sprawy podlegała ona oddaleniu jako bezzasadna.

Odnosząc się do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art. 233 k.p.c. stwierdzić należy, że nie były one trafne. Skuteczne zarzucenie Sądowi Rejonowemu, że poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne wymagałoby wykazania, że oceniając materiał dowodowy sprawy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jedynie bowiem te przesłanki mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ta dokonana przez sąd pierwszej instancji. Jak to zaznaczone zostało przykładowo w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku (sygn. akt III CK 314/05) – reprezentatywnym dla jednolitej linii orzecznictwa w tym przedmiocie – „do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że pozwany w żaden sposób nie podważył oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy i poczynionych w oparciu o jej wyniki ustaleń faktycznych podejmując w tym zakresie tylko polemikę z tymi ustaleniami. Podzielić należy ustalenia Sądu Rejonowego, że strona powodowa skutecznie wypowiedziała pozwanemu umowę o przyznanie limitu kredytowego z dnia 14 maja 2011 roku. Za utrwalony i nie budzący wątpliwości w świetle dorobku judykatury uznać należy pogląd, że z treści art. 61 k.c. wynika jednoznacznie, że ustawodawca, wyznaczając chwilę, w której następuje skuteczne złożenie oświadczenia woli innej osobie, opowiedział się za teorią doręczenia i przyjął, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy dotarło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W rozumieniu przytoczonego przepisu możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może, z jednej strony, być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem (faktem zapoznania się), co oznacza, że skuteczne złożenie oświadczenia woli następuje także w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać (z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 marca 2014 roku, I ACa 850/13, niepubl. (...) LEX nr 1466952). Jeśli nadawca oświadczenia ma prawo spodziewać się, że odbiorca będzie przebywał w miejscu, dokąd doręcza się oświadczenie, to decydujący dla uznania go za doręczone jest co do zasady moment dostarczenia go w to miejsce. W praktyce miejsce to stanowi albo miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby, albo miejsce jej stałej aktywności. Konsekwencje faktycznej niemożności odbioru obciążają adresata, chyba że nadawca wiedział, że w miejscu, do którego doręcza oświadczenie jego adresata nie zostanie (por. M. Safian w: Kodeks cywilny. Komentarz pod red. L. Pietrzykowskiego, tom 1, Warszawa 2007, komentarz do art. 61 k.c.). Wprawdzie wypowiedzenie umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 14 maja 2011 roku zostało odebrane przez dorosłego domownika a nie osobiście przez pozwanego, niemniej jednak zostało ono wysłane na wskazany przez pozwanego w tej umowie adres. Strona powodowa kierując korespondencję na powyższy adres pozwanego miała pełne prawo sądzić, że pod tym adresem on nadal przebywa i zapozna się z treścią wypowiedzenia umowy. Zatem stwierdzić trzeba, że w tych okolicznościach pozwany miał realną możliwość zapoznania się z treścią skierowanego doń oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, pozwany w toku procesu nie zakwestionował wysokości roszczenia głównego, tj. 746,67 zł ani odsetek umownych wskazanych w powyższym wypowiedzeniu w kwocie 134,49 zł. Kurator ograniczył się jedynie do ogólnikowego stwierdzenia, że roszczenie strony powodowej nie zostało wykazane. Tymczasem w oparciu o umowę z dnia 14 maja 2011 roku oraz treść wypowiedzenia tej umowy ustalić można zarówno wysokość roszczenia głównego jak i odsetek za okres od 14 maja 2011 roku do dnia 20 lipca 2012 roku. Stąd też zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że powództwo w zakresie kwoty 881,16 zł zasługiwało na uwzględnienie. W tym stanie rzeczy nie było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Z uwagi na trafność zarzutu naruszenia art. 98 k.p.c. Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o kosztach procesu. Zauważyć należy, że przepis powyższy wprowadza zasadę kosztów niezbędnych i celowych, zobowiązującą stronę przegrywającą do zwrotu przeciwnikowi procesowemu tylko tych poniesionych faktycznie kosztów procesu, jakie były niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ocena sądu czy dany koszt był poniesiony celowo uzależniona jest od okoliczności sprawy, przy czym ocena ta powinna opierać się na ustaleniu, czy czynność wywołująca koszty była obiektywnie wymagana dla realizacji praw strony, czy i w jakiej wysokości poniesione koszty stanowiły konieczny wydatek. Zgodzić należy się z apelacją, że koszty sporządzenia uwierzytelnionych odpisów dokumentu pełnomocnictwa oraz odpisu pełnego

KRS nie były kosztami celowymi albowiem strona powodowa mogła dokumenty te przedłożyć w oryginale. Wobec tego stwierdzić trzeba, że celowe koszty procesu poniesione przez stronę powodową zamykają się kwotą 251,40 zł (30 zł - opłata od pozwu oraz 221,40 zł wynagrodzenie kuratora). Skoro wygrała ona proces w 65 %, to pozwany winien zwrócić na jej rzecz kwotę 163,41 zł (65 % z 251,40 zł).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w zakresie punktu III, natomiast w pozostałej części na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił jako bezzasadną. Sąd Okręgowy nie orzekał o kosztach postępowania apelacyjnego albowiem żadna ze stron nie poniosła żadnych kosztów związanych z tym postępowaniem.

Sąd Okręgowy przyznał kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wynagrodzenie należne za postępowanie odwoławcze liczone według § 1 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1476) w zw. z § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490), na które złożyło się wynagrodzenie w wysokości 90 zł powiększone o należny podatek od towarów i usług w wysokości 20,70 zł. Sąd Okręgowy koszty związane z wynagrodzeniem kuratora przejął na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie albowiem nie było podstaw do obciążania nimi żadnej ze stron postępowania.